

Alžbeta Pavelová , 16 rokov, Podolíneec

NIEČO AKO POCIT

Raz som videla jeden film, kde mal muž rakovinu nohy a zamiloval sa do dievčiny, ktorá dýchala pomocou prístroja, ktorý nosila všade so sebou. Ten muž bol navonok rovnaký ako všetci ostatní, no vo svojom vnútri bol iný. Bol výnimočný. Keby sa na jeho čele zobrazovali digitálne hodinky, na ktorých by bolo napísané, na koľko percent pracuje jeho srdce a je otvorené pre všetkých ľudí a pre každú možnú situáciu, myslím, že by to bolo 1 000 000 000 000 000 000 000 000 000 %

Netrvalo dlho a muž zomrel. Ešte predtým povedal svojej milej, že sa bojí zabudnutia. Pozerala na neho ako omámená a nevedela, čo mu má na to odpovedať.

Ľudia sa boja všeličoho. Smrti, pavúkov, pravdy, iných ľudí. . . .

Aj zabudnutia.

Ale podľa mňa zabudnutie nejestvuje. Ľudia na vás nezabudnú nikdy. Vo svojej mysli možno, no v srdci nezabudnú nikdy. Najdôležitejšie je predsa vaše srdce. Mysľou ani rozumom necítíme.